

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-R3-2009,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-R3-2009, jímž mu nebyla prodloužena doplňková ochrana podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný pokouší zjednodušit důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana; trestní minulost by neměla být relevantní. Nebyl respektován závazný právní názor soudů, rozhodnutí je rozporuplné, závěry uvedené v napadeném rozhodnutí opomíjí všechny zprávy z minulých řízení a vychází pouze z podkladů získaných v posledním (třetím) řízení, které však neobstojí jako řádně obstarané a aktuální zejména kvůli jejich zdrojům, kterými jsou výlučně vládní úřady ČR, nově získané podklady pro rozhodnutí jsou nepoužitelné, nebyly reflektovány v minulosti obstarané dokumenty, žalovaný se nesprávně a nedostatečně zabýval rodinnou a sociální situací v ČR a důsledky případného vycestování, rozhodnutím opětovně došlo k zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dále měl žalovaný porušit § 3, § 4 odst. 4, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 14a a § 53a zákona o azylu a čl. 3 a čl. 8 Úmluvy, žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože úvahy o zásadním zlepšení situace v Uzbekistánu nejsou řádně a logicky zdůvodněny a odporují skutečné situaci. Závěry žalovaného nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu, jsou v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu a nejsou způsobilé zdůvodnit neprodloužení doplňkové ochrany žalobci. Skutečnost, že by žalobci „automaticky“ nehrozilo nebezpečí vážné újmy, není dostatečným argumentem pro neprodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný také zcela upustil od hodnocení osobních zkušeností X.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Při rozhodování vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Informace MV ČR i MZV ČR jsou využívány standardně, soudy je běžně akceptují a nelze dovozovat, že by žalobce byl jejich zařazením do správního spisu jakkoli zkrácen na svých právech. Informace OAMP byly vypracovány v souladu se Zprávou agentury EUAA o metodologii informací o zemích původu z roku 2023 a obsahují seznam zdrojů a odkazů, zjištěný stav věci nesvědčí o tom, že by žalobcovo případné vycestování mohlo mít za následek porušení čl. 3 či 8 Úmluvy. Je dospělý a nesdílí domácnost s X. a ani X. Existenci rodinných vazeb nelze podřadit pod § 14a zákona o azylu, žalobce nebyl ve vlasti politicky aktivní a nejde o osobu potenciálně nepohodlnou uzbeckému režimu, u které by bylo možné předpokládat, že by se na ni měly uzbecké úřady zaměřit. Riziko, které žalobci v minulosti hrozilo jako neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu, již kompletně pominulo. Žalovaný posoudil i žalobcovy obavy ze ztráty občanství, jak mu bylo uloženo, a s ohledem na shromážděné podkladové informace je shledal jako neopodstatněné. Trvá na závěru, že došlo k trvalým a významným změnám a žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 8. 2009.

6. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 19. 5. 2010, č. j. OAM-488/VL-18-K01-2009, kterým neudělil azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, ale udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí. Shledán byl důvod dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť uzbecké žadatele o azyl v zahraničí považují domovské státní orgány za vlastizrádce, po návratu jim hrozí postihy od psychického nátlaku po vězení, uzbecké orgány přitom sledují každou osobu, jež se navrátila po dlouhém pobytu v zahraničí; vzhledem k tomu, rodinné situaci žalobce, opuštění vlasti již před deseti lety a příslušnosti k náboženské a etnické menšině, kvůli nimž by se mu návrat jistě nezdařilo utajit, bylo namísto doplňkovou ochranu udělit.
7. Žalovaný dále vydal rozhodnutí ze dne 1. 9. 2011, č. j. OAM-488/VL-18-K02-PD1-2009, kterým podle § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužil doplňkovou ochranu na dobu 24 měsíců. Uzbecké orgány považují občany žádající v zahraničí o azyl za vlastizrádce, hrozí jim různé postihy od psychického nátlaku po vězení, prakticky každá osoba je po návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí sledována; vzhledem k tomu a opuštění vlasti žalobcem již před deseti lety bylo přistoupeno k udělení doplňkové ochrany; dané důvody trvají i nadále.
8. Dalším rozhodnutím ze dne 21. 8. 2013, č. j. OAM-488/VL-18-HA03-PD2-2009, byla opět doplňková ochrana prodloužena o dobu 24 měsíců. K zlepšení situace nedošlo; uzbeckí žadatelé o azyl v zahraničí jsou stále považováni za škůdce, hrozí jim různé postihy od psychického nátlaku po vězení, uzbecké orgány pozorně sledují každého navrátilce po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2015, č. j. OAM-488/VL-18-P16-PD3-2009, prodloužil doplňkovou ochranu o dalších 24 měsíců. K zlepšení situace nedošlo; uzbeckí žadatelé o azyl v zahraničí jsou stále považováni za škůdce, hrozí jim různé postihy od psychického nátlaku po vězení, uzbecké orgány pozorně sledují každého navrátilce po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
10. Poté vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 12. 6. 2019, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-2009, kterým doplňková ochrana nebyla prodloužena. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu, kterou zamítl Městský soud v Praze dne 20. 11. 2019 rozsudkem, č. j. 16 Az 38/2019-27. Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti dne 2. 6. 2020 rozsudkem, č. j. 10 Azs 428/2019-36, že se rozsudek Městského soudu ze dne 20. 11. 2019, č. j. 16 Az 38/2019-27, ruší a zároveň že se ruší rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2019, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-2009, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
11. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že podle kusých informací ze zpráv o zemi původu zastupitelský úřad není zpraven o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a nelze z nich usuzovat významnou změnu poměrů těchto osob, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Skutečnost, že legislativa postih nepředpokládá, je nerozhodná, jelikož tomu tak bylo i v době udělení doplňkové ochrany a jejího předchozího prodloužování. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mají s velkou pravděpodobností problémy se získáním biometrického pasu, přičemž legislativa nestanoví formální překážky vycestování, ale mohou vznikat faktické potíže. Nejvyšší správní soud žádné zásadní změny v možnostech vycestování z obsahu správního spisu nerozpoznal, naopak ze shromážděných informací vyplývá, že žalobce by měl s velkou pravděpodobností potíže vycestovat z Uzbekistánu, a proto se žalovaný bude těmito skutečnostmi zabývat a opětovně je vyhodnotí i s ohledem na celkovou žalobcovu

situaci (včetně rodinné). Nejvyšší správní soud dále označil za účelový závěr žalovaného i Městského soudu v Praze, že žalobcovo tvrzení, že X., je ničím nepodloženou a neodůvodněnou spekulací. Podle Nejvyššího správního soudu musí správní orgán ve věci prodloužení doplňkové ochrany doložit, že skutkové okolnosti, které jej dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, již nejsou dány. Soud zkoumá, jaké argumenty vedly správní orgán k neprodloužení doplňkové ochrany a zda byly tyto argumenty vyvráceny aktuálními zprávami o zemi původu. Byla-li žalobci udělena doplňková ochrana – slovy žalovaného – v souvislosti s tím, zda občané Uzbekistánu mohou volně opouštět zemi původu a opětovně se tam navracet, musí se soud nyní ptát, jestli je nyní v této souvislosti už vše v pořádku. Nemůže obstát argument, že legislativa nepředvídá vůči navrátilcům žádný postih: stejně tak totiž legislativa nepředvídala žádné nepříznivé následky již v době udělení mezinárodní ochrany, přesto se neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mohli stát předmětem nevídaného zájmu státních orgánů. O takovém zájmu, který by mohl vyústit ve znemožnění vycestování, svědčí aktuální zprávy o zemi původu. Nejvyšší správní soud uložil žalovanému, aby prokázal, zda se situace v Uzbekistánu ve vztahu k osobám, které v zahraničí požádaly o mezinárodní ochranu, významně a trvale zlepšila a zda žalobci v případě návratu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy.

12. Žalovaný si v dalším řízení obstaral následující zprávy o zemi původu: Informace Centra informací o zemích původu a analýza v oblasti migrace (Lifos) švédské Migrační rady, Uzbekistán, Migrace a návrat ze dne 14. 12. 2020, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA, Uzbekistán, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2020 ze dne 30. 3. 2021, Informace MZV ČR, č. j. 106865-6/2021-LPTP, Uzbekistán, Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti, Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, Žádost o azyl v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 20. 4. 2021, Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), Uzbekistán, Změny v oblasti lidských práv ze dne 20. 12. 2019.
13. Následně žalovaný vydal další rozhodnutí, ze dne 30. 11. 2021, č. j. OAM-488/VL-18-P15-PD4-R2-2009, kterým doplňkovou ochranu neprodloužil. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu a Městský soud v Praze je dne 21. 9. 2023 zrušil rozsudkem, č. j. 2 Az 2/2022-25, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle podkladů rozhodnutí se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Uzbekistánu významně a trvale nezlepšila a nelze vyloučit, že by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve formě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Uzbekistán nadále pečlivě sleduje pohyb svých občanů v zahraničí a snaží se zjistit, zda podali žádost o mezinárodní ochranu. Zastupitelskému úřadu není známo, jak Uzbekistán občany sleduje, protože se jedná o přísně utajované informace. Neúspěšným žadatelům hrozí výslechy Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnění, proč podali žádost o mezinárodní ochranu, hrozí jim diskriminace, např. při hledání zaměstnání, nebo i vězení. Všeobecná svévolnost a oportunistické jednání úřadů Uzbekistánu vede k tomu, že prakticky každý, kdo pobýval delší dobu v zahraničí, může být po svém návratu potenciálním terčem. Městský soud v Praze dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 1 Azs 74/2022-46, a ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Azs 44/2021-58. Také přisvědčil žalobci, že se žalovaný nevypořádal s možným odebráním občanství. Závěr žalovaného neměl oporu ve spisu. Městský soud v Praze uložil žalovanému, aby znovu posoudil a prokázal, zda se situace v Uzbekistánu ve vztahu k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu významně a trvale zlepšila a žalobci v případě návratu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy.

14. V dalším řízení žalovaný provedl s žalobcem dne 19. 2. 2024 doplňující pohovor. Důvody žádosti o prodloužení doplňkové ochrany jsou stále stejné. Situace v Uzbekistánu se od posledního pohovoru v roce 2018 nezměnila. Žalobce měl etnické problémy, protože je Rus. Přístup Uzbeků k Rusům je špatný. Také mu hrozí postihy, protože se neregistroval na zastupitelském úřadu. X. žijící v Uzbekistánu si stěžuje, že X. K žádným fyzickým potyčkám nebo problémům s policií nedošlo. V případě návratu se obává problémů s úřady kvůli nenahlášení na zastupitelském úřadu a také potíží kvůli své národnosti. Kvůli válce na Ukrajině se zhoršil přístup k Rusům.
15. Podle vyjádření velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně ze dne X.
16. Žalovaný také shromáždil následující zprávy o zemi původu: Informace OAMP, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: březen 2024 ze dne 13. 3. 2024, Informace MZV ČR, Uzbekistán, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 10. 1. 2024 a ze dne 3. 8. 2022, Informace MZV ČR, Uzbekistán, Pozbytí občanství Republiky Uzbekistán, Postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 10. 1. 2024 a ze dne 16. 5. 2022, Informace MZV ČR, Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost úřadu ombudsmana ze dne 1. 3. 2024.
17. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Na jednání konaném dne 3. 3. 2025 žalobce uvedl, že jde již o několikáté rozhodnutí Ministerstva vnitra, rozhodnutí je znovu nezákonné, podstatné okolnosti se nezměnily zásadním způsobem, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyl respektován závazný právní názor soudu, Nejvyšší správní soud totiž neshledal změny v Uzbekistánu podstatnými; žalobci je neustále předestírána jeho trestní minulost. Žalovaná sdělila, že napadené rozhodnutí je plně zákonné a respektuje závazný právní názor soudů. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit, žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
20. V průběhu jednání zástupce žalobce navrhl jako doplnění důkazů žalobců účastnický výslech, na což soud nepřistoupil. Žalobce se měl příležitost dostatečně vyjádřit v průběhu celého azylového řízení, dále též v žalobě a jejím doplnění. Účastnický výslech taktéž nemá sloužit k doplnění tvrzení, má toliko konkrétní tvrzení prokazovat (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j.: 6 As 147/2013 - 29), nebylo ale blíže specifikováno, jaká tvrzení měla (a reálně mohla) být účastnickým výslechem (v zásadě subsidiárním důkazním prostředkem) prokázána, bylo hovořeno toliko o informacích, které měl žalobce X., nicméně ve věci byl shromážděn dostatek aktuálních a objektivních zpráv o situaci v zemi původu včetně situace uzbeckých občanů, kteří v zahraničí požádali o azyl. Z uvedených důvodů shledal soud účastnický výslech žalobce nadbytečným, s tím, že za konkrétních okolností nemohl přispět k lepšímu objasnění věci.

21. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu *doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.*
24. Žalobce se domnívá, že mu dne 19. 5. 2010 byla udělena doplňková ochrana rozhodnutím, č. j. OAM-488/VL-18-K01-2009, ze dvou důvodů, a to kvůli riziku mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu a dále kvůli rodinné situaci, doby uplynulé od opuštění vlasti a příslušnosti k náboženské a etnické menšině. Namítá, že se žalovaný pokouší omezit důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, a zaměřuje se pouze na jeden, a to přístup uzbeckých státních orgánů k navrátilivším se občanům po dlouhém pobytu v zahraničí. Žalovaný je podle žalobce povinen posoudit změnu okolností ve všech aspektech důležitých pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž tomuto výkladu přisvědčil Nejvyšší správní soud a ve svém posledním rozhodnutí i Městský soud v Praze, žalobce však tento pokyn ignoroval.
25. Soud v této souvislosti považuje za potřebné rekapitulovat důvody obsažené v žalobcových žádostech o mezinárodní ochranu a relevantní argumentaci ve vydaných rozhodnutích. Žalobce od okamžiku podání první žádosti o mezinárodní ochranu popisoval své problémy kvůli příslušnosti k etnické a náboženské menšině. Žalovaný dne 10. 11. 2003 vydal druhé rozhodnutí ve věci týkající se této první žádosti, č. j. OAM-4438/VL-14-P08-R2-2001, ve kterém se vypořádal s žalobcovými problémy z etnických a náboženských důvodů a dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pronásledování podle zákona o azylu. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno i Nejvyšším správním soudem dne 22. 2. 2005 rozsudkem, č. j. 5 Azs 340/2004-46. Žalobce tytéž důvody tvrdil i ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný v rozhodnutí o této žádosti ze dne 19. 5. 2010 v rámci argumentace týkající se § 12 písm. b) zákona o azylu konstatoval, že důvody, pro které žalobce opustil svou vlast, jsou shodné s důvody uvedenými během řízení o první žádosti a zároveň neuvedl žádné nové skutečnosti umožňující přiznat mezinárodní ochranu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Rozhodnutí o první žádosti bylo potvrzeno krajským soudem i Nejvyšším správním soudem a žalovaný neměl důvod posuzovat tyto skutečnosti rozdílně během řízení o druhé žádosti. Následně žalovaný při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu uvedl, že „*správní orgán neshledává obavy žadatele ohledně jeho údajného pronásledování ve vlasti z důvodu jeho ruské národnosti a pravoslavného vyznání důvodnými, na základě výše uvedených informací však připouští tu možnost, že by výše jmenovaný v případě svého návratu do vlasti mohl být v souvislosti se svojí*

azylovou žádostí v zahraničí vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.“ Žalovaný následně citoval ze zprávy o zemi původu popisující zacházení s uzbekými občany, kteří požádali o mezinárodní ochranu, a dodal následující: *„Vzhledem k výše uvedenému a rovněž s přihlédnutím k jeho rodinné situaci a faktu, že žadatel svoji vlast opustil již před deseti lety, přičemž jde o osobu příslušející k náboženské a etnické menšině, které by se jistě nepodařilo svůj návrat do vlasti po tak dlouhém pobytu v zahraničí utajit, správní orgán rozhodl o udělení doplňkového typu mezinárodní ochrany výše jmenovanému.“*

26. Následně žalovaný při rozhodování o první žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 1. 9. 2011 podrobně konstatoval důvody, pro které byla žalobci udělena doplňková ochrana, související se situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu vracejících se do Uzbekistánu a doplnil, že *„vzhledem k výše uvedenému a rovněž s přihlédnutím k faktu, že žadatel svoji vlast opustil již před deseti lety, správní orgán rozhodl o udělení doplňkového typu mezinárodní ochrany“*. Poté uvedl, že důvody stále trvají. Při rozhodování o dalších prodlouženích doplňkové ochrany dne 21. 8. 2013 a dne 18. 8. 2015 se žalovaný zabýval pouze postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dne 12. 6. 2019 žalovaný rozhodl o neprodloužení doplňkové ochrany, Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí a žalobce se obrátil na Nejvyšší správní soud. Námitka obsažená v kasační stížnosti týkající se náboženské a etnické příslušnosti však byla nepřípustná, protože ji žalobce neuplatnil v žalobě podané k Městskému soudu v Praze. Nejvyšší správní soud se z tohoto důvodu daným aspektem odmítl zabývat. Žalovaný vydal další rozhodnutí ve věci dne 30. 11. 2021, které zrušil Městský soud v Praze dne 21. 9. 2023. Městský soud v Praze se v tomto rozsudku zabýval problematikou neúspěšných žadatelů o azyl, zkoumal, zda se žalovaný řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a zda se dostatečně věnoval otázce odebrání občanství a žalobcově rodinné a sociální situaci. V hodnocení věci nezmiňuje náboženský a etnický aspekt případu.
27. Soud nejprve konstatuje, že námitka, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem uvedeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a druhém rozsudku Městského soudu v Praze, je nedůvodná. Ani jeden z těchto soudů se nevěnoval žalobcově náboženské a etnické příslušnosti, proto je vyloučeno, že by byl žalovaný v tomto ohledu vázán právním názorem.
28. Dále je nutné posoudit, z jakého důvodu byla žalobci udělena doplňková ochrana. Soud v první řadě uvádí, že odůvodnění rozhodnutí, kterým byla žalobci udělena doplňková ochrana dne 19. 5. 2010, je formulováno poněkud nepřesně a chaoticky, je však možné odstranit nejasnosti výkladem. Je zcela jednoznačné, že příslušnost k náboženské a národnostní menšině nebyla dostačující pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V části odůvodnění týkající se udělení doplňkové ochrany žalovaný nejprve výslovně zopakoval, že obavy související s náboženským vyznáním a příslušností k etnické menšině neshledal důvodnými, o dva odstavce dále uvedl, že udělil doplňkovou ochranu vzhledem k postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a *„rovněž s přihlédnutím k jeho rodinné situaci a faktu, že žadatel svoji vlast opustil již před deseti lety, přičemž jde o osobu příslušející k náboženské a etnické menšině, které by se jistě nepodařilo svůj návrat do vlasti po tak dlouhém pobytu v zahraničí utajit“*. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalovaný zcela výslovně popřel, že by žalobcovy obavy související s náboženstvím a národností byly azylově relevantní, a formulace *„s přihlédnutím“* napovídá, že se nejedná o důvod, který by mohl samostatně obstát, zároveň je toliko navázán na skutečnost, že by se žalobci v případě návratu nepodařilo svou přítomnost utajit. Soud také opakuje, že žalobci byla udělena

doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. b) o azylu, protože mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Zprávy o zemi původu v té době potvrzovaly, jakým způsobem uzbecké státní orgány přistupují k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82: „*Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [který má totožný obsah jako ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pozn. soudu] musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (a potažmo ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Jinými slovy, test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“. Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vši pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí“ a testem „přiměřené pravděpodobnosti“ spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí“ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“.*“ Žalobce vyjádřil své obavy související se svým náboženským vyznáním a etnickou příslušností, což jsou okolnosti, pro které je možné udělit azyl, ale neuspěl v příznivějším testu přiměřené pravděpodobnosti, proto není možné, aby splnil vyšší důkazní standard. „*Obecně lze poznamenat, že doplňková ochrana (ang. subsidiary protection) je vyhrazena pro případy, kdy by žadateli o mezinárodní ochranu hrozila vážná újma (zejm. dle ust. § 14a odst. 2 písm. a) či b) zákona o azylu) z jiných důvodů než těch podřaditelných pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, v ostatních případech dojde již k udělení azylu, neboť vážná újma dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) i b) patří zároveň k nejzávažnějším aktům pronásledování.*“ (vizte rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2023, č. j. 1 Az 7/2021-48). Nebyly splněny podmínky pro udělení azylu, proto je vyloučeno, aby z důvodu náboženství a etnika byla udělena doplňková ochrana. Soud proto konstatuje, že zdánlivě nelogická formulace žalovaného nebyla uvedením samostatného důvodu pro udělení mezinárodní ochrany. V souladu s tímto závěrem poukazuje i na řadu rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany, ve kterých se žalovaný již věnoval pouze postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, a ostatně i na předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, podle kterého náboženství a národnost rovněž nebyla důvodem pro samostatný přezkum. Soud proto uzavírá, že žalobci byla udělena doplňková ochrana pouze z jediného důvodu, a to kvůli zacházení s neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu ze strany uzbeckých státních orgánů.

29. Žalobce namítá, že žalovaný stále upozorňuje na údajné potíže s integrací v ČR a na jeho trestní minulost, tyto aspekty by však neměly negativně ovlivňovat výsledek řízení. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 428/2019-36, kterým rozhodoval o žalobcově kasační stížnosti a podle kterého „*způsob, jakým žalovaný a městský soud hodnotili stěžovatelovu trestní minulost, nepovažuje za problematický i přesto, že tyto skutečnosti byly či mohly být žalovanému známy již před posledním prodloužením doplňkové ochrany*“. Žalovaný pouze stále opakuje skutečnosti, které se dozvěděl během správního řízení, tyto okolnosti však nejsou rozhodující pro zamítnutí prodloužení doplňkové ochrany. Je naopak zásadní, jestli žalobci stále hrozí vážná újma v souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Tato námitka je proto nedůvodná.
30. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že ve druhém rozhodnutí ve věci žalovaný zmínil výslechy Státní bezpečnosti a další možné postihy pro neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu, což v napadeném rozhodnutí opomenul a rozhodnutí řádně nepodložil. K této

skutečnosti soud podotýká, že ze správního spisu je očividný vývoj postoje uzbeckých státních orgánů stran přístupu k občanům, kteří v zahraničí neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu. Informace MZV ČR ze dne 21. 5. 2015 uváděla: „Uzbečtí občané, kteří v zahraničí požádali o některou z forem mezinárodní ochrany, jsou v zemi původu považováni za vlastizrádce. Z tohoto důvodu jim, pokud jsou vráceni do Uzbekistánu, hrozí postihy, a to od psychického nátlaku až po vězení, v některých případech i dlouholeté.“ Žalovaný následně prodloužil doplňkovou ochranu o 24 měsíců. Následovala Informace MZV ČR ze dne 22. 11. 2017, podle které „náš úřad nedisponuje bližšími informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle legislativy žádný postih ani nebezpečí nehrozí. Uzbecké orgány výběrově vyslýchají osoby, které se vrátily ze zahraničí. Lze si představit problémy při vydávání výjezdního povolení, které sice legislativa nepředpokládá, ale neoficiální informace hovoří o tom, že pokud někdo neposkytne dostatečné informace o svém předchozím pobytu v zahraničí, není mu výjezdní povolení uděleno nebo obnoveno, i když jsou formálně splněny všechny podmínky k jeho vydání.“ Podle Informace MZV ČR ze dne 7. 3. 2019, „počet uzbeckých občanů pobývajících dlouhodobě v zahraničí je vysoký a uzbecké orgány nemají šanci sledovat všechny občany, postupují výběrově. Neoficiální informace hovoří o tom, že pokud někdo neposkytne dostatečné informace o svém předchozím pobytu v zahraničí, může očekávat problémy s vydáním nového pasu, i když jsou formálně splněny všechny podmínky k jeho vydání.“ V návaznosti na tyto zprávy o zemi původu vydal žalovaný první zamítavé rozhodnutí, které bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem dne 2. 6. 2020. Nejvyšší správní soud dovodil, že zastupitelský úřad není zpraven o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, nelze z nich však usuzovat na významnou změnu poměrů těchto osob, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a skutečnost, že legislativa postih nepředpokládá, je nerozhodná, jelikož tomu tak bylo i v době udělení doplňkové ochrany a jejího prodloužování. Žalovaný si v dalším řízení obstaral Informaci Centra informací o zemích původu a analýzu v oblasti migrace (Lifos) švédské Migrační rady ze dne 14. 12. 2020, která uvádí: „Pokud jde o pohled úřadů na žádost o azyl, lze konstatovat následující. Podle vyjádření jednoho zdroje nepovažuje politický režim v zemi emigraci za negativní jev, i když tak občan učiní prostřednictvím žádosti o azyl. Jiný zdroj uvádí, že problémem pravděpodobně není samotná žádost o azyl, ale spíše dlouhodobý pobyt v zahraničí. Třetí zdroj uvádí, že žádost o azyl může být problematická, rizikovým faktorem je být mladý a nábožensky založený a pokud byla v zahraničí podána žádost o azyl, může být návrat riskantním krokem – na tento akt lze určitým způsobem nahlížet jako na vlastizradu a lidé na takové osoby nahlížejí negativně.“ Do spisu zařadil i Informaci MZV ČR ze dne 20. 4. 2021, podle které „po návratu takovým osobám mohou hrozit výsledky Státní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit, proč byla podána žádost o azyl apod., nelze vyloučit diskriminaci např. při hledání zaměstnání nebo i vězení. Nejsme však schopni specifikovat, jak často k takovým jevům dochází. Nemáme žádné informace o uvěznění neúspěšného azylanta po návratu do Uzbekistánu.“ Druhé rozhodnutí žalovaného bylo rovněž zamítavé a zrušil je Městský soud v Praze dne 21. 9. 2023. Městský soud v Praze tyto zprávy označil za problematické a konstatoval, že se situace v Uzbekistánu ve vztahu k osobám, které v zahraničí požádaly o mezinárodní ochranu, významně a trvale nezlepšila a ani nadále nelze vyloučit v případě žalobce skutečné nebezpečí vážné újmy. Následně si žalovaný obstaral dvě zprávy týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Podle Informace MZV ČR ze dne 3. 8. 2022 „ZÚ Taškent nedisponuje bližšími informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Dle platné legislativy žádný postih nehrozí. [...] V UZ proběhla řada reforem, jako např. zrušení výjezdních víz. Z toho důvodu nemá stát detailní přehled o pobytech svých občanů v zahraničí. Neexistuje

povinnost registrace na seznamu občanů žijících dlouhodobě v zahraničí na ZÚ UZ v zahraničí. Počet UZ občanů dlouhodobě žijících v zahraničí je vysoký. Zejména jde o pracovní migranty. Jejich počet pouze v Rusku dosahuje 2–3 mil. osob.“ Nejnovější Informace MZV ČR ze dne 10. 1. 2024 uvádí: „Pokud jde o „běžné“ neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu v EU, ZÚ Taškent (ani po konzultaci s kolegy ze ZÚ jiných zemí EU či představitelkou FRONTExu) nedisponuje žádnými informacemi o tom, že by tito lidé po návratu do Uzbekistánu podléhali nějakým zvláštním postihům, znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů či soukromých osob.“

31. Soud konstatuje, že z citovaných zpráv o zemi původu je očividný vývoj v problematice přístupu k neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu. Jedná se o oblast, která je dlouhodobě sledována a o které zastupitelský úřad v Taškentu očividně měl konkrétní poznatky, například že ještě v roce 2015 bylo na neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu pohlíženo jako na vlastizrádce, kterým hrozí psychický nátlak nebo i vězení, v roce 2017 probíhaly výsledky navrátilivších se osob, či v roce 2021 hrozily výsledky Státní bezpečností. Pokud by podobná praxe pokračovala, nebyl by důvod ji nezmínit ve dvou následujících zprávách z let 2022 a 2024. Zastupitelský úřad v Taškentu sice nečiní absolutní závěry, ale zároveň nelze přehlédnout, že měl dlouhodobě přístup ke konkrétním informacím o rizicích pro neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu a v nejnovějších zprávách se o nich již nezmiňuje a zároveň ani nepoznamenává, že by ztratil zdroje, od kterých dlouhodobě získával tyto údaje. Rovněž se nespolehá pouze na své vlastní informace, ale problematiku konzultoval i se zastupitelskými úřady jiných zemí EU a představitelkou FRONTExu. Je také potřeba vnímat tuto otázku v celkovém kontextu všech poznatků vyplývajících ze spisu. V Uzbekistánu dochází k postupnému uvolňování represivních opatření státu ve vztahu k občanům, kteří se museli z různých důvodů vrátit ze zahraničí do vlasti.
32. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí opírá o poslední dvě zprávy o zemi původu týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, což soud shledává jako zcela dostačující. Nejvyšší správní soud a následně i Městský soud v Praze uložily žalovanému, aby prokázal, že došlo ke zlepšení situace těchto osob, čemuž žalovaný dostál. K námitce žalobce, že se žalovaný již nezmínil o výsledcích Státní bezpečností a jiných problematických aspektech předchozích zpráv, soud podotýká, že se žalovaný zaměřil na aktuální stav založený na dvou po sobě jdoucích zprávách, které se navíc tematicky shodují a navazují na předchozí informace. Soud musí zároveň upozornit na nelogičnost žalobcovy argumentace, který nejprve upozorňuje, že při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany musí žalovaný prokázat změnu okolností ve všech aspektech, následně však uvádí, že žalovaný opomenul veškeré v minulosti obstarané zprávy, které žalobcova tvrzení prokazují. Dříve obstarané zprávy skutečně prokazovaly, že žalobci hrozí vážná újma kvůli žádosti o mezinárodní ochranu, doplňková ochrana je však institut, u kterého se periodicky přezkoumává, zda trvají podmínky jejího udělení a zda nedošlo ke změně situace. Je nutné vnímat vývoj této otázky v čase a rovněž kontext ostatních informací uvedených ve zprávách o zemi původu. Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když své rozhodnutí opřel o dvě nejnovější zprávy o zemi původu, a zároveň dostatečně doložil, že se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v Uzbekistánu zlepšila. Lze rovněž poukázat na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, č. j. 16 Az 24/2023-39, a ze dne 19. 8. 2024, č. j. 19 Az 12/2024-32, kde byla řešena stejná otázka (byť se v obou případech jednalo o první žádost, nikoliv o neprodloužení doplňkové ochrany).

33. Žalobce uvádí řadu výhrad týkajících se podkladů rozhodnutí. Namítá, že žalovaný vycházel jen ze zdrojů obstaraných v posledním (třetím) řízení, které neobstojí jako řádně obstarané a aktuální zejména z důvodu jejich zdroje, kterým jsou výlučně vládní úřady ČR. Nebyly reflektovány v minulosti obstarané podklady obsahující informace o mučení a jiném špatném zacházení. Chybí nestranné (zahraniční) objektivní zprávy. Dále uvádí konkrétní námitky k pěti nejnovějším zprávám o zemi původu.
34. Soud v první řadě konstatuje, že zjevný důvod, proč žalovaný nevycházel ze starších informací o zemi původu, je jejich neaktuálnost. Postupoval podle pravidla, že *„zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná.“* (vizte rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. srpna 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS). Ke změnám okolností v průběhu celého řízení očividně docházelo, jak plyne ze všech zpráv, a žalovaný správně postupoval podle podkladů reflektujících aktuální stav. Dále žalobce namítl zdroj těchto zpráv, kterými jsou výlučně vládní úřady ČR. K této námitce soud podotýká, že zprávy Ministerstva vnitra obsahují relevantní informace poskytnuté našim zastupitelským úřadem v Taškentu. Žalovanému byly dodány osobami, které zastávaly či zastávají funkci ředitele Odboru lidských práv a transformační politiky Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Zdroj informací je řádně uveden a Městský soud v Praze nemá důvod pochybovat o jeho věrohodnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 312/2023-42, bod 36). Žalobce také upozorňuje, že v minulosti obstarané zdroje obsahují informace týkající se mučení a jiného špatného zacházení. Soud nepopírá, že vládnoucí režim v Uzbekistánu je nedemokratický a autoritářský, to však neznamená, že by všichni jeho občané měli nárok na mezinárodní ochranu. Je nutné individualizovat každý případ a z žalobcova azylového příběhu a opatřených podkladů nevyplývá, z jakého důvodu by uzbecké státní složky měly se žalobcem zacházet tímto způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79). Žalobce ve správním spisu také postrádá nestranné (zahraniční) objektivní zprávy. Soud konstatuje, že zahraniční zdroje nemají automaticky vyšší váhu než vnitrostátní a žalobce nijak nespecifikoval, v jakém směru by použité zprávy o zemi původu měly být neobjektivní, a soud ani žádnou vadu neshledal. Všechny tyto námitky jsou proto nedůvodné.
35. Dále se soud věnoval námitkám týkajícím se jednotlivých nových podkladů rozhodnutí. Podle žalobce Informace MZV ČR ze dne 3. 8. 2022 obsahuje domněnky a nepodložená tvrzení. K dané námitce se soud vyjádřil v předchozím odstavci v souvislosti se zdroji zpráv a opakuje, že se jedná o informace shromážděné našim zastupitelským úřadem v Taškentu, nikoli o domněnky. K Informaci MZV ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP, žalobce namítá, že tvrzení zastupitelského úřadu, že nemá informace o postizích neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, je nedostatečné pro prokázání zásadního zlepšení situace v Uzbekistánu. Soud konstatuje, že na větu o absenci informací o postihu těchto lidí nelze nahlížet bez kontextu ostatních zpráv obsažených ve správním spisu, čímž se důkladně zabýval výše a na což v podrobnostech odkazuje. Dále žalobce označuje Informaci OAMP ze dne 13. 3. 2024 za obecnou a encyklopedickou. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, podle kterého *„zprávě, která obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu a nepojednává o specifických otázkách, jež musí být v řízení objasněny, pak bude zpravidla přiznána menší váha.“* Takto postupoval i žalovaný a daná zpráva jednoznačně nebyla zásadní pro zamítavé rozhodnutí. Ohledně Informace MZV ČR, č. j. 109133/2022-LPTP, žalobce

uvádí, že má stejné námitky jako k Informaci MZV ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP. Soud však upozorňuje, že tyto zprávy jsou tematicky zcela odlišné, první se zabývá situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a druhá pozbytím občanství a postavením osob bez státní příslušnosti. Žalobce v souvislosti s první zprávou namítal, že tvrzení zastupitelského úřadu, že nemá informace o postizích neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, je nedostatečné pro prokázání zásadního zlepšení situace v Uzbekistánu. Druhá ze zpráv, u které uplatňuje tuto námitku, se však o neúspěšných žadatelích o mezinárodní ochranu vůbec nezmiňuje. Poslední žalobcova výtku se týká Informace, č. j. 131894-6/2024-MZV/LPTP, která má potvrzovat, že k odebírání občanství dochází, ale nevyvrací, že takový postup nehroží žalobci. Tato zpráva se skutečně týká pozbytí občanství Republiky Uzbekistán, jedná se však o obecné vymezení dané problematiky, které žalovaný využívá i v dalších případech, proto logicky neobsahuje individuální hodnocení žalobcova případu. Všechny uvedené námitky jsou rovněž nedůvodné.

36. Žalobce také namítá zbytečnost a účelovost doplňujících pohovorů, zmiňuje snahu žalovaného, aby si místo prodloužení doplňkové ochrany žalobce požádal o trvalý pobyt, a uvádí, že nerozumí třetímu odstavci na s. 4 a zpochybňuje relevanci pobytové a životní situace X. Soud nejprve k provedeným pohovorům poznamenává, že považuje postup žalovaného za standardní a srovnatelný s jinými případy. Žalovaný v případě delšího řízení zcela běžně předvolává žadatele o mezinárodní ochranu k doplňujícím pohovorům, ptá se je na podrobnosti ohledně dříve zjištěných skutečností a poskytuje jim prostor, aby mu sdělili nové informace, což učinil i v případě žalobce. Provedl doplňující pohovory za účelem celkového posouzení případu a nedopustil se žádného pochybení, proto tato námitka není důvodná. Soud rovněž neshledává nic závadného na názoru žalovaného, který se pravidelně objevuje v jeho rozhodnutích, že mezinárodní ochranu nelze zaměňovat za instituty uvedené v zákoně o pobytu cizinců. Ohledně třetího odstavce na s. 4 napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že první věta je srozumitelná a obsahuje odkaz na právní názor obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Az 2/2022-25. Ve druhé větě žalovaný skutečně chybně odkázal na své rozhodnutí, které již bylo zrušeno. Námitka je proto důvodná, ale nemá za následek nezákonnost celého rozhodnutí. S námitkou týkající se nižší relevance pobytové a životní situace X. soud také souhlasí. Součástí správního spisu je dokument potvrzující, že X. Cestovní pas má platnost 10 let, jak vyplývá z Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024. Pro posouzení, zda žalobci hrozí vážná újma v zemi původu, není bez dalšího relevantní, že X. Nicméně, nejde o vady s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.
37. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval rodinnou a sociální situací v ČR a zasáhl tím do práva na soukromý a rodinný život chráněného čl. 8 Úmluvy. Žalobce použil stejnou námitku v předchozím řízení před Městským soudem v Praze, který nyní neshledává důvod se odchýlit od svého právního názoru, že existence rodinných vazeb nepředstavuje důvod podle § 14a zákona o azylu. Od rozsudku ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Az 2/2022-25, nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, ostatně nejsou ani zmíněny v žalobě. K uplatnění § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do dne 30. 6. 2023) prostřednictvím čl. 8 Úmluvy by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by jeho porušením bylo již samotné vycestování; ničemu však nenasvědčuje tak zásadní vztah žalobce k ostatním členům rodiny, aby jeho pouhé vycestování čl. 8 Úmluvy porušilo, jak sám sdělil v doplňujícím pohovoru dne 19. 2. 2024, bydlí sám a X.

38. Žalobce i do minulé žaloby podané k Městskému soudu v Praze zahrnul výčet ustanovení, která měl žalovaný porušit. V tomto ohledu je soud nucen zopakovat, co již uvedl v rozsudku ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Az 2/2022-25. Pokud jsou v žalobě vyjmenována zákonná ustanovení, která měl žalovaný porušit, ale jakákoli bližší specifikace chybí, soud se touto námitkou nemůže blíže zabývat (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 4 Azs 267/2017-41).
39. Žalobce se domnívá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, úvahy o zlepšení situace v Uzbekistánu nejsou logicky zdůvodněny, nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu, jsou v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu, tvrzení, že žalobci „automaticky“ nehrozí nebezpečí vážné újmy, není dostatečným argumentem a bylo upuštěno od hodnocení X. V souvislosti s těmito obecnými tvrzeními soud konstatuje, že se všemi konkrétními žalobními body se již vypořádal výše. Neměl potíže s přezkoumáním napadeného rozhodnutí a nově obstarané zprávy o zemi původu považuje za dostatečné pro zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci před více než čtyřmi lety a na základě v té době aktuálních zpráv o zemi původu. Žalovaný posuzoval proměny ve vývoji dané problematiky v Uzbekistánu a soud neshledává výraz „automaticky“ nikterak pohoršujícím (zvláště když bylo na základě podkladů zmíněno, jakým skupinám může nadále hrozit nebezpečí, tj. politici a náboženští aktivisté apod., mezi něž žalobce nepatří). X. by nezměnily nic na závěru, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu již v současnosti v Uzbekistánu nehrozí vážná újma. Soud proto tyto obecné námitky považuje za nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. března 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce